UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kahdeksas jaosto)

13 päivänä kesäkuuta 2012 *

Yhteisön tavaramerkki — Väitemenettely — Hakemus sanamerkin HELLIM rekisteröimiseksi yhteisön tavaramerkiksi — Aikaisempi yhteisön yhteismerkiksi rekisteröity sanamerkki HALLOUMI — Suhteellinen hylkäysperuste — Sekaannusvaara — Asetuksen (EY) N:o 207/2009 8 artiklan 1 kohdan b alakohta — Oikeus tulla kuulluksi — Asetuksen N:o 207/2009 63 artiklan 2 kohta

Asiassa T-534/10,

Organismos Kypriakis Galaktokomikis Viomichanias, kotipaikka Nikosia (Kypros), edustajanaan aluksi asianajajat C. Milbradt ja H. Van Volxem, sitten asianajajat Milbradt ja A. Schwarz,

kantajana,

vastaan

sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV), asiamiehenään G. Schneider,

vastaajana,

jossa toisena osapuolena SMHV:n valituslautakunnassa oli

Garmo AG, kotipaikka Stuttgart (Saksa),

jossa on kyse kanteesta, joka on nostettu SMHV:n neljännen valituslautakunnan 20.9.2010 tekemästä päätöksestä (asia R 794/2010-4), joka liittyy Organismos Kypriakis Galaktokomikis Viomichaniasin ja Garmo AG:n väliseen väitemenettelyyn,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kahdeksas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja L. Truchot sekä tuomarit M. E. Martins Ribeiro (esittelevä tuomari) ja H. Kanninen,

kirjaaja: hallintovirkamies J. Weychert,

ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 22.11.2010 jätetyn kannekirjelmän,

ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 21.3.2011 jätetyn vastineen,

ottaen huomioon 15.4.2011 tehdyn päätöksen, jolla evättiin vastauskirjelmän jättäminen,

ottaen huomioon 16.11.2011 pidetyssä istunnossa esitetyn,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

on antanut seuraavan

tuomion

Asian tausta

1 Garmo AG teki 24.10.2005 yhteisön tavaramerkin rekisteröintiä koskevan hakemuksen sisämarkkinoiden harmonisointivirastolle (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) yhteisön tavaramerkistä 20.12.1993 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 (EYVL 1994, L 11, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna (asetus on korvattu yhteisön tavaramerkistä 26.2.2009 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 207/2009 (EUVL L 78, s. 1)), nojalla.

2 Tavaramerkki, jonka rekisteröintiä haettiin, on sanamerkki HELLIM.

3 Tavarat, joita varten rekisteröintiä haettiin, kuuluvat tavaroiden ja palvelujen kansainvälistä luokitusta tavaramerkkien rekisteröimistä varten koskevaan, 15.6.1957 tehtyyn Nizzan sopimukseen, sellaisena kuin se on tarkistettuna ja muutettuna, pohjautuvan luokituksen luokkaan 29, ja ne vastaavat erityisesti seuraavaa kuvausta: ”Maito ja maitotuotteet”.

4 Yhteisön tavaramerkkiä koskeva hakemus julkaistiin Yhteisön tavaramerkkilehden 3.4.2006 ilmestyneessä numerossa 14/2006.

5 Kantaja Organismos Kypriakis Galaktokomikis Viomichanias teki 26.6.2006 asetuksen N:o 40/94 42 artiklan (josta on tullut asetuksen N:o 207/2009 41 artikla) nojalla väitteen, joka koski haetun tavaramerkin rekisteröintiä edellä 3 kohdassa tarkoitettuja tavaroita varten.

6 Väite perustui aikaisempaan yhteisön yhteismerkiksi rekisteröityyn sanamerkkiin HALLOUMI, jonka rekisteröintiä haettiin 22.2.1999 ja joka rekisteröitiin 14.7.2000 numerolla 1 082 965 luokkaan 29 kuuluvia tavaroita varten, jotka vastaavat seuraavaa kuvausta: ”Juustot”.

7 Väitteen tueksi vedottiin asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdassa (josta on tullut asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 1 kohdan b alakohta) tarkoitettuun perusteeseen.

8 Väiteosasto hylkäsi väitteen 10.3.2010 tekemällään päätöksellä sillä perusteella, että huolimatta asianomaisten tuotteiden samuudesta tai samankaltaisuudesta merkkien HELLIM ja HALLOUMI välillä ei ollut sekaannusvaaraa. Väiteosasto totesi, että riidanalaiset merkit eivät olleet ulkoasultaan tai lausuntatavaltaan samankaltaisia. Merkityssisällöltään riidanalaiset merkit ovat tietyssä määrin samankaltaisia kuluttajien kannalta, koska kumpaakin ilmaisua käytetään kuvaamaan erikoisjuustoa. Lisäksi aikaisemman tavaramerkin erottamiskyky oli heikko Kyproksella, koska ilmaisua ”halloumi” käytetään kuvaamaan kyproslaista erikoisjuustoa. Tämän aikaisemman tavaramerkin erottamiskyvyn vuoksi merkityssisällön samankaltaisuus ei voi korvata sitä, että riidanalaiset merkit ovat erilaisia ulkoasultaan ja lausuntatavaltaan, joten sekaannusvaaraa ei ole.

9 Kantaja valitti 7.5.2010 SMHV:ssa väiteosaston päätöksestä asetuksen N:o 207/2009 58–64 artiklan nojalla.

10 Neljäs valituslautakunta hylkäsi valituksen 20.9.2010 tekemällään päätöksellä (jäljempänä riidanalainen päätös). Ensinnäkin riidanalaisen päätöksen 18 kohdassa valituslautakunta yhtyi väiteosaston päätelmiin, joita osapuolet eivät ole kiistäneet ja joiden mukaan asianomaiset tuotteet olivat samoja tai samankaltaisia. Toiseksi riidanalaisen päätöksen 21 ja 22 kohdassa valituslautakunta katsoi, että riidanalaiset merkit olivat ulkoasultaan ja lausuntatavaltaan vain heikosti samankaltaisia. Merkityssisällön osalta valituslautakunta totesi riidanalaisen päätöksen 23 kohdassa, että turkki ei ollut

Euroopan unionin virallinen kieli, joten sanan ”hellim” mahdollinen merkitys turkin kielellä ei ollut ratkaisevaa sekaannusvaaran arvioimiseksi. Vaikka lisäksi oletettaisiin, että yleisö tunnistaisi kyproslaisen erikoisjuuston nimityksen, ei tällä olisi vaikutusta arvioon, koska kyse on täysin kuvailevasta merkityksestä, jota ei voitaisi käyttää merkkien vertailun perustana. Merkityssisällön vertailu olisi siis neutraalia. Kolmanneksi valituslautakunta on sekaannusvaaran osalta todennut riidanalaisen päätöksen 26 kohdassa, että siitä, että aikaisempi tavaramerkki on yhteismerkki, ei seurannut, että kyseisen tavaramerkin erottamiskyky olisi ollut keskitasoinen. Valituslautakunta totesi, että yhteismerkki erosi yksittäisestä tavaramerkistä siinä, että kuvailevaa maantieteellistä merkintää koskevaa hylkäysperustetta ei sovelleta siihen, koska yhteismerkillä suojatut tuotteet erotetaan sen mukaan, miltä paikallisten valmistajien yhteenliittymältä ne ovat peräisin. Valituslautakunta otti huomioon, että aikaisempi tavaramerkki on erottamiskyvyltään heikko ja että riidanalaiset merkit ovat vain heikosti samankaltaisia ulkoasultaan ja lausuntatavaltaan, ja totesi riidanalaisen päätöksen 30 kohdassa, ettei sekaannusvaaraa ollut, vaikka tuotteet olivat samoja tai samankaltaisia.

Asianosaisten vaatimukset

11 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen päätöksen

— velvoittaa SMHV:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut, myös valitusmenettelyyn liittyvät kulut.

12 SMHV vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— hylkää kanteen

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

13 Kanteensa tueksi kantaja vetoaa kahteen kanneperusteeseen, jotka perustuvat yhtäältä asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomiseen, koska sekaannusvaara oli olemassa, ja toisaalta kyseisen asetuksen 63 artiklan 2 kohdan rikkomiseen, koska kantajan oikeutta tulla kuulluksi ei ollut noudatettu.

Ensimmäinen kanneperuste, joka perustuu asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomiseen

14 Kantaja moittii pääasiasiassa valituslautakuntaa siitä, että se katsoi yhtäältä, että riidanalaiset merkit olivat heikosti samankaltaisia ulkoasultaan ja lausuntatavaltaan, ja toisaalta, että merkityssisällön vertailu oli neutraalia.

15 Asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetään, että aikaisemman tavaramerkin haltijan vastustuksesta tavaramerkkiä ei rekisteröidä, jos ”sen vuoksi, että se on sama tai samankaltainen kuin aikaisempi, samoja tai samankaltaisia tavaroita tai palveluja varten oleva tavaramerkki, sen alueen yleisön keskuudessa, jolla aikaisempi tavaramerkki on suojattu, on sekaannusvaara, joka sisältää vaaran tavaramerkin ja aikaisemman tavaramerkin välisestä mielleyhtymästä”.

16 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sekaannusvaara on olemassa, jos yleisö saattaa luulla, että kyseiset tavarat tai palvelut ovat peräisin samasta yrityksestä tai mahdollisesti taloudellisesti keskenään sidoksissa olevista yrityksistä (ks. asia T-325/06, Boston Scientific v. SMHV – Terumo (CAPIO),

tuomio 10.9.2008, 70 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa; ks. myös analogisesti asia C-39/97, Canon, tuomio 29.9.1998, Kok., s. I-5507, 29 kohta ja asia C-342/97, Lloyd Schuhfabrik Meyer, tuomio 22.6.1999, Kok., s. I-3819, 17 kohta).

17 On myös kiistatonta, että sekaannusvaaraa yleisön keskuudessa on arvioitava kokonaisuutena ja huomioon on otettava kaikki tekijät, jotka ovat merkityksellisiä kyseisessä yksittäistapauksessa (ks. edellä 16 kohdassa mainittu asia CAPIO, tuomion 71 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; ks. myös analogisesti asia C-251/95, SABEL, tuomio 11.11.1997, Kok., s. I-6191, 22 kohta; edellä 16 kohdassa mainittu asia Canon, tuomion 16 kohta ja edellä 16 kohdassa mainittu asia Lloyd Schuhfabrik Meyer, tuomion 18 kohta).

18 Tämä kokonaisarviointi merkitsee huomioon otettavien tekijöiden tiettyä keskinäistä riippuvuutta ja erityisesti sitä, että tavaramerkkien samankaltaisuus on vuorovaikutussuhteessa niiden tavaroiden tai palvelujen samankaltaisuuteen, joita varten nämä tavaramerkit on tarkoitettu. Niinpä kyseisten tavaroiden tai palvelujen vähäisen samankaltaisuuden saattaa korvata niitä varten tarkoitettujen tavaramerkkien merkittävä samankaltaisuus ja päinvastoin (asia C-234/06 P, Il Ponte Finanziaria v. SMHV, tuomio 13.9.2007, Kok., s. I-7333, 48 kohta; asia T-6/01, Matratzen Concord v. SMHV - Hukla Germany (MATRATZEN), tuomio 23.10.2002, Kok., s. II-4335, 25 kohta; ks. myös analogisesti edellä 16 kohdassa mainittu asia Canon, tuomion 17 kohta). Kyseisten tekijöiden keskinäinen riippuvuus on ilmaistu asetuksen N:o 207/2009 johdanto-osan kahdeksannessa perustelukappaleessa, jonka mukaan on välttämätöntä määritellä samankaltaisuuden käsite suhteessa sekaannusvaaraan, jonka arviointi riippuu lukuisista tekijöistä ja erityisesti siitä, kuinka hyvin tavaramerkki tunnetaan markkinoilla, vakiintuneeseen tai rekisteröityyn merkkiin liittyvistä mielleyhtymistä sekä samankaltaisuuden asteesta tavaramerkin ja merkin sekä niihin yhdistettyjen tavaroiden tai palvelujen välillä (ks. edellä 16 kohdassa mainittu asia CAPIO, tuomion 72 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

19 Koska sekaannusvaara on sitä suurempi, mitä erottamiskykyisempi aikaisempi tavaramerkki on, sellaisia tavaramerkkejä, jotka ovat erittäin erottamiskykyisiä joko ominaispiirteidensä vuoksi tai sen vuoksi, että ne tunnetaan markkinoilla, suojataan laajemmin kuin niitä, joiden erottamiskyky on heikompi (ks. edellä 16 kohdassa mainittu asia Lloyd Schuhfabrik Meyer, tuomion 20 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

20 Näin ollen asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettu sekaannusvaara voi olla olemassa siitä huolimatta, että kyseiset tavaramerkit eivät ole kovin samankaltaisia, jos ne tavarat tai palvelut, jotka nämä tavaramerkit kattavat, ovat hyvin samankaltaisia ja jos aikaisempi tavaramerkki on erittäin erottamiskykyinen (ks. edellä 16 kohdassa mainittu asia Lloyd Schuhfabrik Meyer, tuomion 21 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

21 On lopulta muistutettava, että sekaannusvaaran kokonaisarvioinnissa kyseisten tavaroiden keskivertokuluttajan oletetaan olevan tavanomaisesti valistunut sekä kohtuullisen tarkkaavainen ja huolellinen. On toisaalta otettava huomioon se, että keskivertokuluttajalla on ainoastaan harvoin mahdollisuus verrata suoraan eri tavaramerkkejä, vaan hänen on turvauduttava siihen epätäydelliseen muistikuvaan, joka hänellä on tavaramerkeistä. On myös syytä ottaa huomioon se, että keskivertokuluttajan tarkkaavaisuusaste voi vaihdella kyseisten tavaroiden tai palvelujen tyypin mukaan (asia T-104/01, Oberhauser v. SMHV - Petit Liberto (Fifties), tuomio 23.10.2002, Kok., s. II-4359, 28 kohta ja asia T-186/02, BMI Bertollo v. SMHV - Diesel (DIESELIT), tuomio 30.6.2004, Kok., s. II-1887, 38 kohta; ks. myös analogisesti edellä 16 kohdassa mainittu asia Lloyd Schuhfabrik Meyer, tuomion 26 kohta).

22 Tässä tapauksessa valituslautakunta on aivan oikein todennut riidanalaisen päätöksen 17 kohdassa – eikä kantaja ole kiistänyt tätä – että kohdeyleisö muodostui suuresta yleisöstä unionissa, koska yhtäältä asianomaiset tuotteet olivat päivittäiskäyttöön tarkoitettuja elintarvikkeita ja koska toisaalta aikaisempi tavaramerkki oli yhteisön tavaramerkki.

Merkkien vertailu

23 Kun on ensinnäkin kyse ulkoasun samankaltaisuudesta, on todettava riidanalaisen päätöksen 21 kohdasta ilmi käyvällä tavalla, että riidanalaisille merkeille on yhteistä sama ensimmäinen kirjain eli ”h”, sen jälkeen kirjainyhdistelmä ”ll”, ja se, että merkit päättyvät kirjaimiin ”i” ja ”m”, mutta eri järjestyksessä eli ”mi” ja ”im”. Kuitenkin ulkoasun osalta niistä eroavaisuuksista, jotka johtuvat sanojen rakenteesta, eri vokaalien käytöstä, kirjainten järjestyksestä ja sanojen pituudesta, seuraa, että kokonaisuudessaan riidanalaiset merkit eivät ole ulkoasultaan samankaltaisia, kuten väiteosastokin oli jo todennut (ks. vastaavasti asia T-224/01, Durferrit v. SMHV - Kolene (NU-TRIDE), tuomio 9.4.2003, Kok., s. II-1589, 46 kohta).

24 Tältä osin kantajan väitettä, jonka mukaan ulkoasun samankaltaisuus on asteeltaan kohtalaista sen vuoksi, että haetun tavaramerkin kuudesta kirjaimesta viisi olivat samoja kuin aikaisemmassa tavaramerkissä – nimittäin kirjaimet ”h”, ”i” ja ”m” sekä kaksi l-kirjainta – ei voida hyväksyä, kun otetaan huomioon, että niitä eri aineksia, joista riidanalaiset merkit koostuvat ja joita ovat erityisesti merkkien rakenne ja pituus sekä niissä olevien kirjainten järjestys, on arvioitava kokonaisuudessaan.

25 Toiseksi lausuntatavan samankaltaisuuden osalta pitää paikkansa, kuten valituslautakunta on todennut riidanalaisen päätöksen 22 kohdassa, että haetussa tavaramerkissä on kaksi tavua, kun taas aikaisemmassa tavaramerkissä on kolme tavua. Lisäksi riidanalaisten merkkien tavut ovat soinniltaan erilaiset. Lukuun ottamatta riidanalaisten merkkien ensimmäisiä tavuja eli tavuja ”hel” ja ”hal”, joiden voidaan katsoa olevan tietyllä tavalla samankaltaisia, näiden merkkien seuraavat tavut ovat nimittäin hyvin erilaisia, kun otetaan huomioon eri vokaalien käyttö sekä niissä olevien kirjainten järjestys ja lukumäärä, joten kokonaisuudessaan riidanalaiset merkit eivät ole lausuntatavaltaan samankaltaisia, kuten väiteosastokin oli jo todennut (ks. vastaavasti edellä 23 kohdassa mainittu asia NU-TRIDE, tuomion 47 kohta).

26 Tältä osin kantaja lisäsi istunnossa, että valituslautakunta oli tutkinut asiaa virheellisesti, koska kantajan mukaan osa kohdeyleisöstä lausuu sanan ”hellim” muodossa ”hellimi”. Kyproslaisilla on nimittäin taipumus lisätä vokaali sellaisten sanojen loppuun, joissa sitä ei ole. Tämän seurauksena lausuntatavan samanlaisuus on asteeltaan kohtalaista.

27 SMHV väittää, että tähän tosiseikkaan ei ole vedottu hallinnollisen menettelyn aikana ja että kyse on uudesta seikasta.

28 On todettava, että asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 1 kohdan mukaan rekisteröinnin hylkäämisen suhteellisia perusteita koskevassa menettelyssä tutkimus rajataan seikkoihin, joihin osapuolet ovat vedonneet, ja osapuolten esittämiin vaatimuksiin. Tästä seuraa, että kun on kyse rekisteröintihakemuksen hylkäämisen suhteellisesta perusteesta, oikeudelliset seikat ja tosiseikat, joihin unionin yleisessä tuomioistuimessa vedotaan mutta joita ei ole aikaisemmin esitetty valituslautakunnassa, eivät voi vaikuttaa valituslautakunnan päätöksen lainmukaisuuteen (asia C-29/05 P, SMHV v. Kaul, tuomio 13.3.2007, Kok., s. I-2213, 54 kohta; asia T-169/02, Cervecería Modelo v. SMHV - Modelo Continente Hipermercados (NEGRA MODELO), tuomio 15.2.2005, Kok., s. II-505, 22 kohta ja asia T-63/07, Mäurer + Wirtz v. SMHV - Exportaciones Aceiteras Fedeoliva (tosca de FEDEOLIVA), tuomio 17.3.2010, Kok., s. II-957, 22 kohta).

29 Näin ollen valituslautakuntien päätösten lainmukaisuutta koskevassa valvonnassa, joka asetuksen N:o 207/2009 65 artiklan nojalla kuuluu unionin yleiselle tuomioistuimelle, ei voida tarkastella oikeudellisia seikkoja ja tosiseikkoja, joihin on vedottu unionin yleisessä tuomioistuimessa mutta ei tätä ennen SMHV:n elimissä, valituslautakunnan päätöksen lainmukaisuuden arvioimiseksi, ja ne on siis jätettävä tutkimatta (edellä 28 kohdassa mainittu asia NEGRA MODELO, tuomion 22 ja 23 kohta ja edellä 28 kohdassa mainittua asia tosca de FEDEOLIVA, tuomion 23 kohta).

30 SMHV:n asiakirjoista ei käy ilmi, että kantaja olisi vedonnut hallinnollisessa menettelyssä siihen, että kyproslainen yleisö lausuu sanan ”hellim” lisäämällä i:n sanan loppuun. Lisäksi vaikka väiteosasto totesi – toisin kuin valituslautakunta – etteivät riidanalaiset merkit olleet lausuntatavaltaan lainkaan samanlaisia, kantajan tehtävänä olisi ollut väittää valituslautakunnalle tekemänsä valituksen yhteydessä, että haettu tavaramerkki voitiin lausua muodossa ”hellimi”, mitä kantaja ei ole tehnyt.

31 Tästä seuraa, että edellä 28 ja 29 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti kantajan suullisessa käsittelyssä esittämä väite on jätettävä tutkimatta.

32 Lopuksi on todettava, että kantaja ei ole millään tavalla konkreettisin seikoin näyttänyt, että kyproslainen yleisö lausuisi sanan ”hellim” muodossa ”hellimi”.

33 Vaikka oletettaisiin, että kantaja saisi vedota tähän väitteeseen kannekirjelmässä, kuten se väittää tehneensä, on joka tapauksessa todettava, että kannekirjelmässä todetaan tästä nimenomaisesta seikasta seuraavasti: ”Lisäksi voidaan kysyä, mihin kieleen valituslautakunta on perustanut arvionsa, kun se on todennut, että sanan ’Hellim’ vokaalien sointi on selkeämpi kuin sanan ’Halloumi’ vokaalien. Englannin kielen a-kirjaimen ääntämys muistuttaa e-kirjaimen ääntämystä, mikä lisää huomattavasti lausuntatavan samankaltaisuutta.”

34 Toisin kuin kantaja on väittänyt istunnossa, tästä toteamuksesta ei millään tavalla käy ilmi, että kantaja olisi vedonnut kyproslaisen yleisön sanan ”hellimi” väitettyyn lausuntatapaan.

35 Lisäksi on todettava, että jos kantaja olisi tarkoittanut vedota unionin yleisessä tuomioistuimessa tähän kyproslaisen yleisön väitettyyn lausuntatapaan, se olisi väistämättä kyseenalaistanut valituslautakunnan arvion riidanalaisen päätöksen 22 kohdassa, jossa tutkitaan lausuntatavan samankaltaisuutta ja jonka mukaan aikaisemmassa tavaramerkissä oli kolme tavua ja haetussa tavaramerkissä kaksi tavua, koska toisin kuin sanassa ”hellim”, sanassa ”hellimi” olisi kolme tavua – ”hel”, ”li” ja ”mi”. Kantaja ei ole kuitenkaan kiistänyt myöskään tätä toteamusta kanteessaan.

36 Kolmanneksi merkityssisällön samankaltaisuuden osalta valituslautakunta on todennut riidanalaisen päätöksen 23 kohdassa, että merkityssisällön vertailu oli neutraalia. Tässä suhteessa valituslautakunta totesi ensin, että turkki ei kuulu unionin virallisiin kieliin, joten turkinkielisen sanan ”hellim” mahdollinen merkitys ei ole ratkaisevaa sekaannusvaaran arvioimiseksi. Tämän jälkeen valituslautakunta totesi, että vaikka yleisö tunnistaisikin kyproslaisen erikoisjuuston nimityksen, ei tällä olisi myöskään vaikutusta merkkien samankaltaisuuden arvioinnissa, koska kyse olisi niin ollen täysin kuvailevasta merkityksestä, jota ei voida käyttää merkkien vertailun perustana.

37 Tätä arviota ei voida hyväksyä.

38 Kuten myös SMHV toteaa vastineessaan, on nimittäin niin, että vaikka turkki ei kuulukaan unionin virallisiin kieliin, on kuitenkin kiistatonta, että se on yksi Kyproksen tasavallan virallisista kielistä. Näin ollen on pääteltävä, että osa Kyproksen asukkaista ymmärtää ja puhuu turkin kieltä.

39 Merkityssisällön samankaltaisuuden yhteydessä huomioon otettava näkökulma on unionin alueella olevan kuluttajan, jolle näillä kahdella sanalla on jokin merkitys, näkökulma.

40 Kun on kyse niiden sanojen, joista riidanalaiset merkit muodostuvat, täsmällisen merkityksen arvioinnista, on todettava, että merkityssisällön vertailu ei voi olla neutraalia, kun merkeillä on täsmällinen merkitys kohdeyleisön kielellä (ks. toisin asia T-388/00, Institut für Lernsysteme v. SMHV - Educational Services (ELS), tuomio 23.10.2002, Kok., s. II-4301, 74 kohta).

41 Tässä tapauksessa on merkityssisällön osalta selvää, että kreikan kielen sana ”halloumi” kääntyy turkin kielellä sanaksi ”hellim”. Tältä kannalta ei voida kiistää, että keskivertokuluttaja Kyproksella, jossa kreikka ja turkki ovat virallisia kieliä, ymmärtää, että sanat ”halloumi” ja ”hellim” viittaavat molemmat samaan kyproslaiseen erikoisjuustoon (ks. vastaavasti asia T-33/03, Osotspa v. SMHV - Distribution & Marketing (Hai), tuomio 9.3.2005, Kok., s. II-763, 51 kohta sekä yhteismerkin Rioja ja haetun tavaramerkin Riojavina osalta asia T-138/09, Muñoz Arraiza v. SMHV - Consejo Regulador de la Denominación de Origen Califícada Rioja (RIOJAVINA), tuomio 9.6.2010, Kok., s. II-2317, 52 kohta).

42 Tästä seuraa, että on olemassa tietty merkityssisällön samankaltaisuus, johon päädytään vain, jos merkit ensin käännetään (ks. vastaavasti edellä 41 kohdassa mainittu asia Hai, tuomion 53 kohta).

43 Näin ollen on selvitettävä, ettei riidanalaisten merkkien välillä ole sekaannusvaaraa, siten kuin valituslautakunta on riidanalaisessa päätöksessä todennut.

Sekaannusvaara

44 Yhtäältä vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sekaannusvaara on sitä suurempi, mitä erottamiskykyisempi aikaisempi tavaramerkki on. Ei näin ollen voida sulkea pois sitä, että merkityssisällön samankaltaisuus – joka perustuu siihen, että kahdessa tavaramerkissä käytetään merkkejä, joiden merkityssisältö on yhdenmukainen – saattaa aiheuttaa sekaannusvaaran tilanteessa, jossa aikaisempi tavaramerkki on erityisen erottamiskykyinen joko ominaispiirteidensä vuoksi tai sen vuoksi, että se tunnetaan markkinoilla (ks. edellä 41 kohdassa mainittu asia Hai, tuomion 56 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; ks. myös edellä 17 kohdassa mainittu asia SABEL, tuomion 24 kohta ja asia T-10/03, Koubi v. SMHV - Flabesa (CONFORFLEX), tuomio 18.2.2004, Kok., s. II-719, 50 kohta).

45 Toisaalta tämän saman oikeuskäytännön mukaan pelkkä tavaramerkkien merkityssisällön samankaltaisuus ei riitä aiheuttamaan sekaannusvaaraa tilanteessa, jossa aikaisempi tavaramerkki ei ole erityisen tunnettu ja jossa se muodostuu merkistä, joka ei ole erityisen mielikuvituksellinen (edellä 17 kohdassa mainittu asia SABEL, tuomion 25 kohta ja edellä 41 kohdassa mainittu asia Hai, tuomion 55 kohta).

46 Riidanalaisen päätöksen 25–27 kohdassa valituslautakunta katsoi pääosin, että aikaisemman tavaramerkin erottamiskykyä heikensi sanan ”halloumi” kuvaileva merkitys, koska aikaisempi tavaramerkki kuvaili asianomaista tuotetta eli juustoa. Merkki kuvaili riidanalaisen päätöksen 27 kohdan mukaan ”sillä tarkoitetun juuston laatua ja lajia eikä juuston maantieteellistä alkuperää tai muita alueellisia erikoispiirteitä ilmentäviä ominaisuuksia”.

47 Kantaja väittää sitä vastoin, että niitä erikoispiirteitä, jotka johtuvat siitä, että aikaisempi tavaramerkki on yhteismerkki – joka osoittaa sen lisäksi, että juusto on peräisin tietyiltä yrityksiltä eli kantajan jäseniltä, myös välttämättä, että kyseisellä juustolla on maantieteellinen alkuperä (tietty valmistuspaikka, kyproslaiseen maitoon pohjautuva erityinen resepti) – ei ole otettu riittävästi huomioon. Siten yhteismerkin, jonka rekisteröinti on asetuksen N:o 207/2009 66 artiklan 2 kohdan nojalla etuoikeutetussa asemassa, ominaispiirteistä ei saisi aiheutua kantajalle haittaa tai sitä, että kyseisen tavaramerkin erottamiskyky heikentyy, vaan niiden pitäisi ennemminkin johtaa oletukseen vähintään keskitasoisesta erottamiskyvystä.

48 Näitä väitteitä ei voida hyväksyä.

49 Alustavasti on nimittäin todettava, että asetuksen N:o 207/2009 66 artiklan 2 kohtaa, jossa säädetään saman asetuksen 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan hylkäysperustetta koskevasta poikkeuksesta, on tulkittava suppeasti (asia T-341/09, Consejo Regulador de la Denominación de Origen Txakoli de Álava ym. v. SMHV (TXAKOLI), tuomio 17.5.2011, Kok., s. II-2373, 35 kohta).

50 Kuten SMHV on aivan oikein todennut, vaikka onkin niin, että asetuksen N:o 207/2009 66 artiklan 2 kohdan nojalla yhteismerkki voidaan rekisteröidä siitä huolimatta, että se voi kuulua kyseisen asetuksen 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan soveltamisalaan, asetuksen 66 artiklan 2 kohdan toisesta virkkeestä käy nimenomaisesti ilmi, että yhteismerkki ei oikeuta haltijaa kieltämään kolmansia käyttämästä näitä merkkejä tai merkintöjä kaupassa, jos tämä käyttö on hyvän liiketavan mukaista; erityisesti, tällaista tavaramerkkiä ei voida käyttää kolmansia vastaan, jos näillä on oikeus käyttää maantieteellistä nimitystä.

51 Tästä seuraa, että kun otetaan huomioon vaatimus asetuksen N:o 207/2009 66 artiklan 2 kohdan suppeasta tulkinnasta, tavaramerkin saamisen edellytyksiä on lievennetty ainoastaan rekisteröimisvaiheessa siten, että kuvailevia merkkejä voidaan rekisteröidä poikkeuksena asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädetyistä edellytyksistä.

52 Rekisteröinti yhteismerkiksi ei siis voi kantajan väittämän vastaisesti sellaisenaan merkitä olettamusta keskitasoisesta erottamiskyvystä, koska valituslautakunta on aivan oikein todennut, että aikaisemman tavaramerkin erottamiskykyä oli pidettävä heikkona.

53 Tältä osin on muistutettava, että vaikka aikaisemman tavaramerkin erottamiskyky olisi heikko, sekaannusvaara voi olla olemassa erityisesti silloin, kun asianomaiset tuotteet ovat samat ja riidanalaiset merkit ovat samankaltaiset (ks. asia T-358/09, Sociedad Agricola Requingua v. SMHV – Consejo Regulador de la Denominación de Origen Toro (TORO DE PIEDRA), tuomio 13.4.2011, 45 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

54 On kuitenkin todettava, että kun otetaan huomioon, että riidanalaiset merkit eivät ole ulkoasultaan tai lausuntatavaltaan samankaltaisia, sekaannusvaaraa ei kohdeyleisön kannalta ole huolimatta asianomaisten tuotteiden samuudesta tai samankaltaisuudesta, koska riidanalaisten merkkien merkityssisällön samankaltaisuus ei ole kuvailevan aikaisemman tavaramerkin tapauksessa riittävää tällaisen sekaannusvaaran toteamiseksi.

55 Huolimatta asianomaisten tuotteiden samuudesta tai samankaltaisuudesta pelkkä merkityssisällön samankaltaisuus ei tässä tapauksessa riitä aiheuttamaan sekaannusvaaraa, koska aikaisempi tavaramerkki ei ole erityisen erottamiskykyinen ja se on kuvaileva.

56 Edellä esitetystä seuraa, että valituslautakunta on perustellusti todennut, ettei haetun tavaramerkin ja aikaisemman tavaramerkin välillä ollut asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettua sekaannusvaaraa, joten ensimmäinen kanneperuste on hylättävä.

Toinen kanneperuste, joka perustuu asetuksen N:o 207/2009 63 artiklan 2 kohdan rikkomiseen

57 Kantaja väittää, että kun valituslautakunta ei ottanut huomioon sen 20.9.2010 päivättyä vastinetta, joka jätettiin samana päivänä, kun riidanalainen päätös tehtiin, valituslautakunta rikkoi asetuksen N:o 207/2009 63 artiklan 2 kohtaa, koska kantajan oikeutta tulla kuulluksi ei noudatettu.

58 On todettava, että kantaja ei ole maininnut kanteessaan niitä merkityssisällön samankaltaisuutta koskevia väitteitä, joihin se olisi vedonnut Garmon väitteiden vastustamiseksi valituslautakunnalle toimitetussa vastineessa ja joihin valituslautakunta ei sen mukaan ole vastannut, vaikka sen olisi pitänyt niin tehdä.

59 Vasta vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen istunnossa esittämään kysymykseen kantaja korosti, ettei sitä ollut kuultu merkityssisällön samankaltaisuudesta, ja viittasi myös kysymykseen tämän samankaltaisuuden neutraaliudesta. Kuten istunnon pöytäkirjaan on merkitty, kantaja täsmensi, että valituslautakunta ei vastannut sille toimitetun vastineen 3 kohtaan, jonka otsikko on ”Merkityssisällön samankaltaisuus” ja johon sisältyi merkityssisällön samankaltaisuuden olemassaoloa koskevia päätelmiä.

60 On todettava, että valituslautakunnalle toimitetun vastineen 3 kohdassa kantaja totesi kiistävänsä Garmon esittämän kuvauksen Kyproksen poliittisesta tilanteesta. Kantaja muistutti, että vaikka Kyproksen pohjoisosa olikin Turkin miehittämä, koko tämä alue kuului unioniin ja että kreikan- ja turkinkieliset yhteisöt olivat entistä vähemmän eristyksissä toisistaan, koska miljoonat Kyproksen kreikkalaiset tai turkkilaiset asukkaat olivat ylittäneet rajalinjan. Kantaja päätteli tästä, että kyproslaiset tiesivät, että ”halloumi” ja ”hellim” tarkoittivat yhtä ja samaa tuotetta, nimittäin Kyproksen kansallisjuustoa.

61 Tältä osin on välittömästi todettava, että unionin yleinen tuomioistuin on edellä 36–42 kohdassa todennut, että valituslautakunta katsoi virheellisesti, että riidanalaisten merkkien merkityssisällön välinen samankaltaisuus oli neutraalia.

62 Edellä 60 kohdasta käy kuitenkin joka tapauksessa ilmi, että kyseisen vastineen 3 kohtaan ei sisälly mitään väitteitä, jotka koskisivat riidanalaisten merkkien merkityssisällön vertailun neutraaliutta.

63 Edellä esitetystä seuraa, että toinen kanneperuste sekä kanne kokonaisuudessaan on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

64 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut SMHV:n vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kahdeksas jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Organismos Kypriakis Galaktokomikis Viomichanias velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Truchot Martins Ribeiro Kanninen

Julistettiin Luxemburgissa 13 päivänä kesäkuuta 2012.

Allekirjoitukset